

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/60/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120394524
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:6120394524.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcu: L. U. W., Y. XXX/XX, XXX XX T., K.: XXX XXX XX, právne zastúpený: Mgr. Lucia Lorenčíková, advokátka, so sídlom AK Murgašova 86, 058 01 Poprad, IČO: 50 053 167, proti žalovanému: H. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXX/XX, XXX XX T., občan SR, právne zastúpený: Mgr. Adrián Bobko, advokát, so sídlom AK Námestie sv. Egídia 78, Poprad, IČO: 37 747 371, v konaní o zaplatenie istiny vo výške 5.144,83 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 19C 3/2021-166 zo dňa 11.05.2022 takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 5.144,83 eur s príslušenstvom a rovnako aj ho zaviazal na náhradu trov konania žalobcovi titulom náhrady škody.
2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil skutkový stav v tomto znení:

„Z výsledkov vykonaného dokazovania, z vyjadrení právnych zástupcov, výsluchu žalovaného, z pripojeného trestného spisu Okresného súdu Poprad sp. zn. 6T/82/2018, z výsluchu svedka R., zo Záznamu z rokovania k rekonštrukcii vstupu č. XX zo dňa XX.X.XXXX, z fotodokumentácie, z tabuliek vypracovaných C. R., ako aj z ďalších listinných dôkazov v spise mal súd za preukázané, že žaloba je opodstatnená. Je nesporné, že súd je viazaný rozhodnutím vydaným v trestnom konaní, ktoré bolo vedené na tunajšom súde pod sp. zn. XT/XX/XXXX pokiaľ ide o rozhodnutie o vine a treste. Predmetným trestným rozkazom bol tam obvinený, tu žalovaný, uznaný vinným z prečinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237ods.1, ods.2, písm. a) Trestného zákona, teda že inému spôsobil väčšiu škodu tým, že porušil všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť opatrovať a spravovať cudzí majetok. Zo samotnej skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý bol žalovaný v rámci trestného konania právoplatne odsúdený vyplýva, že žalovaný žalobcovi väčšiu škodu spôsobil. Túto skutočnosť teda ani netreba a nemožno v rámci civilného konania dokazovať. Ak by takúto škodu žalovaný nespôsobil, nebol by naplnil svojím konaním skutkovú podstatu trestného činu, za ktorý ho súd právoplatne odsúdil na peňažný trest 1000,- € prvým výrokom vydaného trestného rozkazu. Štvrtým výrokom trestného rozkazu vydaným v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 6T/82/2018 uložil súd žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi, poškodenému v rámci trestného konania, škodu vo výške 5.144,83 €. V trestnom rozkaze súd konštatoval, že žalovaný ako predseda spoločenstva neúčelne hospodáril s finančnými prostriedkami z fondu a to v bode a) tak, že nekompensoval sumu vo výške 676,04 €, ktorú spoločnosť vyfakturovala, ale prácu nevykonala, v

bode b) realizoval úhradu faktúr spoločnosti M. F., ktoré práce boli navýšené o sumu 2.785,45 € a v bode c) v sume 1.683,34 € vykonal úhrady duplicitne. Právoplatne teda bolo rozhodnuté (ohľadom výroku o vine a treste žalovaný odpor proti trestnému rozkazu nepodal), že žalovaný, tam obvinený, svojím konaním spôsobil L. W. škodu vo výške 5.144,83 €, teda škodu totožnú so žalovanou istinou. Aj keď žalovaný proti 4. výroku trestného rozkazu, ktorým ho súd zaviazal túto škodu žalobcovi uhradiť, podal odpor, to nič nemení na právoplatnom výroku o vine, z ktorého výška škody je zrejماً. Ak by bola iná, zrejme aj kvalifikácia skutku by bola iná. A tá je právoplatná. Úvahy o podaní návrhu na obnovu konania sú irelevantné. V čase rozhodovania súdu v prebiehajúcom konaní takýto návrh podaný nebol, a to od právoplatnosti trestného rozkazu uplynuli viac ako tri roky.

Súd v rámci trestného konania nepostupoval podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku a rovno neodkázal poškodených na civilný proces z dôvodu potrieb ďalšieho dokazovania, ale mal zato, že uvedená škoda je reálna a zodpovedá skutočnosti. Vychádzal zo znaleckého posudku znalkyne K.. T. č. XX/XXXX a jeho doplnenia č. XX/XXXX. S nimi bol žalovaný v priebehu trestného konania oboznámený, mal obhajcu, pričom skutočnosti, ktoré uvádza v prebiehajúcom civilnom konaní, v trestnom konaní nenamietal. Súčasťou znaleckého posudku sú rozpočty, rozpísané práce, fakturácia a všetko potrebné, na základe čoho znalkyňa vypracovala odborne fundovaný znalecký posudok, v tom čase nikým nespochybňovaný. Súd poukazuje predovšetkým na bod 5 a bod 7 znaleckého posudku. Všetky faktúry, ktoré boli predložené v tomto súdnom konaní sú súčasťou aj znaleckého posudku a znalkyňa s nimi bola oboznámená (okrem tabuliek vypracovaných C. R., ktoré právny zástupca žalovaného predložil v rámci tohto konania). V bode 7 sa uvádza preberanie stavebných prác, aj práce navyše. Z tých vyplýva, že žiadna faktúra spoločnosti M. F. nemá priložený súpis vykonaných prác, tieto len ústne odsúhlasoval predseda a nie je teda zrejماً ich rozsah. V znaleckom posudku znalkyňa celkom odpovedala na 13 otázok a jednoznačne konštatovala, že škoda vznikla, aj v akom rozsahu a z tej potom súd v trestnom konaní vychádzal. Znalkyňa konštatovala aj navýšenie prác o 27%. Tieto skutočnosti potvrdil aj v trestnom konaní vypočutý svedok R., ktorý vo svojom výsluchu dňa 23.8.2016 uviedol, že on nie je štátna firma, že ceny si určuje sám a s tým pán V. súhlasil. V trestnom konaní boli zároveň vykonané v rámci znaleckého dokazovania dve obhliadky, kde bol prítomný žalovaný, na jednej z nich aj konateľ spoločnosti M. F., žiadne skutočnosti o prácach, ktoré by vykonal navyše a neúčtoval, tam neuvádzal. Žalovaný síce v konaní tvrdil, že objem vykonaných prác bol vyšší alebo že niečo v znaleckom chýba, tieto tvrdenia však žiadnymi relevantnými dôkazmi nepodložil. Súd má zhodne so stranou žalobcu za to, že listinný dôkaz, ktorým sú dve tabuľky, ktoré mal vypracovať pán R., takýmito relevantnými dôkazmi nie sú. Nie je zrejماً ako dospel k takým záverom, ako mohol jednotlivé položky uvedené v tabuľkách voľným okom pri obhliadke merať, pod tabuľky sa ani nepodpísal. Súd má za to, že bolo v konaní v kontexte s trestným konaním jednoznačne preukázané, že žalovaný, ako predseda spoločenstva porušil svoju zákonnú povinnosť uvedenú okrem iného aj v § 7c ods. 4 zákona o bytoch a nebytových priestoroch, toto porušenie povinnosti bolo trestnoprávneho charakteru, bol za neho právoplatne odsúdený. Rovnako je objektívne preukázané, že vznikla v súvislosti s porušením povinnosti aj škoda a že je daná aj príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a škodou, ktorú už súd v rámci trestného konania právoplatne konštatoval. Súd má za to, že na týchto skutočnostiach by nemohlo nič zmeniť ani doplnenie dokazovania navrhované právnym zástupcom žalovaného, preto ho ako nehospodárne a nadbytočné zamietol.“

3. Po právnej stránke bola vec súdom prvej inštancie posúdená v zmysle ustanovení § 420 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, § 7c ods. 4 Zákona č. 182/1993 Z.z. ako aj ustanovení § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

4. Súd prvej inštancie poukázal aj na zásadu, že právo patrí bdelym a pokiaľ žalovaný v rámci trestného konania nevyužil svoje možnosti na podanie opravných prostriedkov, táto skutočnosť je v jeho neprospech. Zároveň uviedol, že žalovaný mal dostatok času, ak s týmto znaleckým posudkom nesúhlasil, aby si vypracoval nový znalecký posudok, a to či už v rámci trestného konania alebo v prebiehajúcom konaní, pričom jeho vyjadrenie, že oslovení znalci ho odmietli z toho dôvodu, aby nemuseli chodiť po súdoch nemôže byť na ťarchu žalobcu. Zároveň žalovaný nepreukázal to, že nejaká časť škody bola žalobcovi už uhradená či kompenzovaná, čím neuniesol dôkazné bremeno, ktoré ho zaťažuje.

5. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle zásady úspechu v konaní.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie zo strany žalovaného s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. d/, e/, f/, g/ a h/ CSP. Poukázal na skutočnosť, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo odstránenie pochybností o vzniku škody a o jej výške, čo rozporoval aj v trestnom konaní. Skutočnosť, že znalecký posudok vykonaný v trestnom konaní nie je správny vyplýva aj z vylúčeného realizátora vykonaných stavebných prác, kedy bolo poukázané, že boli vykonané práce, ktoré znalkyňa neposudzovala. Vloženie majetkových hodnôt spoločnosťou M. F. s.r.o. v rozsahu, ktorý bol vyfakturovaný a zaplatený do majetku žalobcu nemôže zakladať jeho nárok na náhradu škody. Uviedol, že nepoprel neštandardný spôsob výkonu niektorých prác a ich kompenzácií, kedy bol nútený zabezpečiť vecnú kompenzáciu na odstránenie v tom čase protiprávneho stavu. Výsledkom takéhoto konania bola všeobecná spokojnosť väčšiny obyvateľov bytového domu. Nesúhlasil s tvrdením súdu prvej inštancie uvedeným v bode 19, že existuje výrok o náhrade škody v trestnom konaní, nakoľko v takomto prípade by išlo o prekážku rozhodnutej veci. Poukázal na to, že súd prvej inštancie nezvážil stav časti bytového domu, ktorých sa týkala rekonštrukcia, ktorá vyplýva z fotodokumentácie. Súd jednostranne vychádzal zo znaleckého posudku, ktorý je v rozpore s výpoveďou zástupcu dodávateľskej firmy, kedy bolo preukázané, že bol vykonaný väčší rozsah stavebných prác v prospech žalobcu, čím nedošlo na jeho strane ku škode. Znalkyňa, ktorá vypracovala znalecký posudok bez primeranej znalosti miestnej situácie vyhotovila tento posudok iba z teoretických predpokladov a nebrala do úvahy miestne špecifiká. Pre odstránenie tejto nesprávnosti bolo nevyhnutné určiť nezávislého znalca na vypracovanie nového znaleckého posudku, pričom nemožno v jeho neprospech pričítať to, že si mal zabezpečiť nový znalecký posudok. Súd uprednostnil rýchlosť súdneho konania pred spoľahlivým zistením skutkového stavu. Z týchto dôvodov žiadal zrušiť napadnutý rozsudok a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že žalovaný bol uznaný trestným rozkazom z trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku, náhrada škody bola v trestnom konaní ustálená riadnym znaleckým posudkom, v ktorom sa znalec vypořiadal so všetkými otázkami aj na miestnom zisťovaní za prítomnosti navrhovaného svedka v civilnom konaní. Žalovaný v trestnom konaní nenamietal závery znalca a neuniesol svoje dôkazné bremeno v civilnom sporovom konaní. Škoda bola riadne preukázaná v trestnom konaní, preto navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

8. Ďalšie vyjadrenia sporových strán v priebehu konania neboli predložené.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

12. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

13. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možno uviesť, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel, sú pre nielen právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne; zároveň aj spravodlivé a presvedčivé. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

14. Namietaný odvolací dôvod, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP) odvolací súd zo spisu nezistil, pričom odvolateľ na žiadnu konkrétnu vadu ani nepoukazoval. Tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

15. Ani namietané pochybenie podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP týkajúce sa nevykonania dôkazu nebolo z pohľadu odvolacieho súdu posúdené ako dôvodné.

16. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na správne úvahy súdu prvej inštancie, ktorý nedoplnil dokazovanie výsluchom navrhovaného svedka, ktorý bol opakovane vypočúvaný v trestnom konaní, pričom z výsluchu tohto svedka nevyplýva záver, že by nedošlo k navýšeniu cien vykonávaných prác oproti bežnému štandardu.

17. Dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 185 CSP), nie účastníkov konania. Ak teda súd prvej inštancie odmietol vykonať navrhnuté dôkazy s odôvodnením, uvedeným v rozsudku konal v rámci svojej právomoci.

18. V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd jednou so všeobecných záruk spravodlivého prejednaní veci pred súdom je zásada „rovnosti zbraní“. Táto zásada zabezpečuje, aby v súdnom konaní mali jeho účastníci rovnaké postavenie. „Rovnosť zbraní“ spočívajúca v rovnakom postavení účastníkov súdneho konania sa prejavuje v procesnoprávnom postavení účastníkov konania, v spôsobe a rozsahu dokazovania a v iných oblastiach spojených so súdnym uplatňovaním práva. Zachovanie „rovnosti zbraní“ z pohľadu spôsobu a rozsahu vykonávaného dokazovania sa týka aj oprávnenia účastníkov konania navrhovať dôkazy. Možnosť navrhovania dôkazov je spojená s princípom dôkazného bremena, ktorého úspešnosť sa v súdnom spore viaže na schopnosť predložiť adekvátne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Výber dôkazných prostriedkov je na vóli účastníka konania, no o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané a ktoré nie, rozhoduje súd podľa svojej voľnej úvahy. Obsahom záruky na spravodlivý súdny proces z pohľadu oprávnenia navrhovať dôkazy je limitovanie tejto voľnej úvahy súdu. Týmto limitom je požiadavka, aby nevykonanie navrhnutých dôkazov alebo vykonanie iných dôkazov nepostavilo účastníka konania do jasne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s jeho odporcom v súdnom spore (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Feldbrugge c. Holandsko z roku 1986). V súvislosti s rozhodnutím súdu, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná a ktoré nie, to teda znamená, že účastník konania nesmie byť týmto rozhodnutím znevýhodnený oproti druhému účastníkovi. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky nevykonanie účastníkom navrhnutého dôkazu môže byť porušením základného práva na spravodlivé súdne konanie dokonca aj bez priamej spojitosti s porušením zásady „rovnosti zbraní“. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze z 26. januára 2010 sp. zn. III. ÚS 332/09 vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ak tento mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, je porušením práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Nakoľko skutkový stav bol pre rozhodnutie vo veci ustálený ako dôvodný je nepochybne nutné zhodnotiť postup súdu prvej inštancie, keď zamietol návrh na vykonania dôkazu.

19. Správne súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku v bode 19 uviedol, že listinný dôkaz, a to tabuľky vypracované pánom R. nie sú relevantnými dôkazmi v porovnaní so znaleckým posudkom s prihliadnutím na skutočnosť, že tieto tabuľky nie sú ani podpísané. V tomto smere odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 191 ods. 1, 2 CSP, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci. Z pohľadu uvedených zásad sa správne súd prvej inštancie vyporiadal s otázkou hodnotenia dôkazov, kedy žalovaný jednoznačne neunesol dôkazné bremeno, ktoré na neho prešlo v súvislosti so skutočnosťou, že žalobca preukazoval svoj nárok na náhradu škody vo výške, ktorá mu bola pôvodne priznaná v trestnom konaní, kedy tam vykonané dôkazy jednoznačne stanovili výšku škody v sume, ktorú uplatnil žalobou. Za takejto dôkaznej situácie dôkazné bremeno prešlo na žalovaného, ktorý by mohol byť úspešný len v prípade, ak by vyvrátil dôkazy zhromaždené v trestnom konaní. V zhode s názorom súdu prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že žalovaným predložené položky, ktoré neobsahuje znalecký posudok XX/XXXX, a ktoré sa nachádzajú na č.l. 96 a 97 spisu v porovnaní so závermi znalca nemôžu zmeniť závery znaleckého dokazovania. Takýmto dôkazom by potencióálne mohol byť len dôkaz vo forme znaleckého posudku vypracovaného príslušným znalcom, ktorým by mohol objektívne žalovaný preukázať svoje tvrdenie. O tejto skutočnosti nemôže svedčiť ani predložená fotodokumentácia bez bližšej špecifikácie.

20. Pokiaľ sa týka samotného listinného dôkazu, na ktorý poukazuje žalovaný a ktorý predložil v konaní, teda výpočet položiek, ktoré neobsahuje znalecký posudok XX/XXXX vypracovaný C. R. (č.l. 96 a násl. spisu) odvolací súd uvádza, že v tomto podaní sa nachádza napríklad položka nivelačný poter (miestnosť malá, sušiareň) o výmere XX,XXmX v bytovom dome W. T. vchod XX, XX, no po nahliadnutí do znaleckého posudku znalca K.. E. T. (č.l. 309 a násl. pripojeného vyšetrovacieho spisu v spise sp.zn. 6T 82/2018) je na č.l. 20 posudku vo vchode č. XX miestnosť malá sušiareň uvedená, že bol tam vykonávaný nivelizačný poter o výmere X,XXXmX z čoho vyplýva, že toto podanie nevyvrátilo a nebolo spôsobilé vyvrátiť závery predloženého znaleckého posudku v trestnom konaní.

21. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). (z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo 14. 9. 2011, sp. zn. 3 Cdo 204/2009)

22. Civilné sporové konanie je ovládané prejednávajúcou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňou nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Z prejednávajúcej zásady potom následne vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha.

23. Strana domáhajúca sa týchto právnych následkov poniesie aj nepriaznivé dôsledky stavu non liquet (neobjasneného určitého skutkového stavu, resp. určitej relevantnej skutočnosti), teda procesných následkov toho, ako keby bolo zistené, že k naplneniu skutkových predpokladov hypotézy právnej normy, ktorej účinkov sa domáhala, nedošlo. (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 24/2019 z 9. júna 2020)

24. Žalovaného zaťažovalo dôkazné bremeno preukázania svojich tvrdení, ktoré neunesol.

25. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti;

prítom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.), a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a podobne. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

26. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu.

27. Ani namietaný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g/ týkajúci sa prípustnosti prostriedkov procesného útoku respektíve obrany nebol zo spisu zistený. Ako vyplýva z obsahu zápisnice z pojednávania dňa 11.05.2022 súd prvej inštancie zamietol návrh na doplnenie dokazovania, pričom toto svoje rozhodnutie riadne v písomnom vyhotovení rozhodnutia odôvodnil. Bližšie žalovaný nepreukázal prípustnosť ďalších prostriedkov procesného útoku či obrany, ktoré by neboli z jeho strany uplatnené.

28. K námietke o nesprávnom právnom posúdení § 365 ods.1 písm. h/ CSP odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Táto odvolacia námietka nebola naplnená.

29. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že :“súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“. (porovnaj IV. ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite veci bez významu.

30. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 396 ods.1 C.s.p. tak, že v odvolacom konaní plne úspešnému žalobcovi bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu.

31. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).